

er aftalt til 5.300 årselever. Og overgangen til rammestyring bevirker, at hver enkelt skole har fået udmeldt en årskvotest for 1999, hvortil der ydes statsluskud.

Jeg erkender blankt, at kvoter er et uhen-sigtsmæssigt styringsredskab, men det var det, vi kunne blive enige om. Og da vi ønskede at fastfryse og få styr på udviklingen og økonomien, så var der ikke noget reelt alternativ til kvoteordningen.

Selv om vi med iværksættelsen af en ny 10. klasse og reformen af de tekniske erhvervsud-dannelser regner med, at der vil blive færre unge, som har behov for at blive samlet op, så tror jeg fortsat, at der vil være brug for både pro-duktionsskoler og for daghøjskoler. Med ram-mestyningen giver vi intet signal om, at vi tæn-ker disse tilbud ud af uddannelsesbilledet.

Der vil fortsat være unge, som har gavn af en tid på en produktionsskole for at opleve den kombination af praktisk og teoretisk arbejde, som for mange unge fører tilbage i uddannel-sessystemet eller til ordinært arbejde. Og der vil fortsat være voksne, som har brug for den sær-lige tilgang på daghøjskolerne, som giver kort-uddannede voksne et afgørende fagligt og per-sonligt løft. Men vi fandt ikke, at vi fortsat kun-ne forholde os passivt til, at området sprængte alle økonomiske rammer.

Målet må nu være, at skolerne får deres plads i uddannelsesbilledet, og at der er en sammen-hæng i det uddannelsesbillede, så der bliver til-bud for dem, der har brug for at gå den vej.

Der er også spurgt til, hvordan vi sikrer, at ressourcerne bruges til det, de skal bruges til. For at sikre, at de økonomiske ressourcer inden for daghøjskoleområdet anvendes til deres for-mål, er kravene til indholdet blevet præciseret i forbindelse med den seneste lovændring. Og ved samme lovændring er der gennemført mu-lighed for at præcisere produktionsskolernes tilbud, og jeg forventer, at vi snart går i gang med det arbejde. For begge skoleformers ved-kommende udfører Undervisningsministeriet et løbende både økonomisk og pædagogisk tilsyn.

Herudover er der fremsat et lovforslag, for-slag til lov om ændring af forskellige love om selvejende uddannelsesinstitutioner, som det også vil være alle her bekendt. Det er L 145. Forslaget indeholder bestemmelser om ændring af flere forskellige love, herunder den gældende lov om daghøjskoler og produktionsskoler. For-målet med lovforslaget er det enkle at sikre, at statsluskud anvendes til formålet.

Samlet set mener jeg, at når vi ser på det ar-bejde, som ligger foran os, så handler det om at sikre rummeligheden i de eksisterende syste-mer, sikre sammenhængen og sikre, at der er et tilbud, så alle unge gennemfører en ungdoms-uddannelse.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Når vi skal drøfte spørgsmålet om rammerne på AMU-uddannelserne, og hvorfor de er kom-met, så er man nødt til at kigge i bakspejlet og se, hvad der er baggrunden for det.

Fra en nogenlunde stabil aktivitet på AMU-uddannelserne i den første halvdel af 1990'erne skete der i 1997 et voldsomt spring opad i ak-tiviteten, og det er kulmineret i 1998. I perioden 1993-1996 lå aktiviteten stabilt på et niveau på omkring 450.000 elevuger, men med indførelsen af det frie optag i 1997 steg aktiviteten meget. Således var aktiviteten i 1997 oppe på 560.000 elevuger, og i 1998 kom aktiviteten helt op på 670.000 elevuger. Der er altså tale om en stig-ning på over 200.000 elevuger om året, når man sammenligner 1998 med 1996. Det betyder og-så, at der i 1998 blev brugt mere end 1 mia. kr. mere end forventet.

Når man så lidt nærmere på den voldsomme stigning, kunne man konstatere, at langt den væsentligste stigning var sket i forhold til det offentliges forbrug af AMU-uddannelserne. Man måtte altså konstatere, at AMU var blevet et slags tag selv-bord, og der var ikke tegn på, at dette ikke ville fortsætte. Hvis ikke vi greb ind over for denne udvikling, så ville vi ikke kunne styre udgiftsudviklingen. En opstram-ning af økonomien var nødvendig, og derfor er rammebelægningen både rigtig og nødvendig, men også besværlig.

Jeg vil godt sige, at vi med finanslovaftalen for 1999 på AMU-området lagde nogle fornuftige rammer omkring økonomien, rammer, som betyder, at vi fortsat kan udbyde AMU i ganske betydeligt omfang. Aktivitetsnedgangen fra 1998 til 1999 bliver på ca. 13 pct.

Overgangen fra et system, hvor alle frit kan tage for sig, til et system, hvor der lægges loft over aktiviteten, vil give turbulens. Men situa-tionen var, som jeg sagde tidligere, ikke længe-re holdbar. For mig var det vigtigt at finde en model, som sikrede, at de kortest uddannede, som er AMU-uddannelsernes målgruppe, fort-sat kan deltage i erhvervsrettede uddannelser og dermed leve op til arbejdsmarkedets kvalifi-kationsbehov.